

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 299/2018-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 3. mája 2018 v senáte zloženom z predsedníčky Ľudmily Gajdošíkovej, zo sudcu Miroslava Duriša a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 8 Cdo 24/2017 z 29. novembra 2017, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 21. februára 2018 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Tatianou Polkovou, Na Priekope 174/13, Žilina, ktorou namieta porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 8 Cdo 24/2017 z 29. novembra 2017 (ďalej aj „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol v procesnom postavení žalobcu (v 1. rade) stranou konania vedeného Okresným súdom Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 203/2007, predmetom ktorého bolo rozhodovanie o jeho žalobe na ochranu osobnosti. Okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 203/2007-464 z 9. apríla 2010 (okrem iného) rozhodol, že „*písomné tvrdenia v úradnom zázname zo dňa 20. 12. 2000 založenom v spise Krajského súdu Prešov č. k. 1 T/9/2001 a v spise Okresného súdu Žilina č. k. 9 T/90/2006*“ sú nepravdivé, a žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ďalej aj „žalovaný“) uložil povinnosť zaplatiť každému zo žalobcov (sťažovateľovi ako žalobcovi v 1. rade, ako aj žalobcovi v 2. rade, pozn.) sumu 1 659,69 € z titulu náhrady nemajetkovej ujmy.

Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom sp. zn. 19 Co 255/2010, 19 Co 256/2010, 19 NcC 28/2010 z 26. júla 2012 na základe odvolania žalovaného zmenil rozsudok okresného súdu z 9. apríla 2010 vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť každému zo žalobcov sumu 1 659,69 €, tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Najvyšší súd uznesením sp. zn. 7 Cdo 257/2012 zo 17. júna 2013 na základe dovolaní sťažovateľa, ako aj žalovaného rozsudok krajského súdu z 26. júla 2012 zrušil (v podstate z dôvodu nejasnosti tzv. dovolacej otázky, pre ktorú krajský súd dovolanie v danom prípade pripustil, pozn.) a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Krajský súd po vrátení veci dovolacím súdom rozsudkom sp. zn. 19 Co 867/2013, 19 Co 736/2015, 19 NcC 23/2015 z 1. októbra 2015 rozsudok okresného súdu z 9. apríla 2010 (opätovne) zmenil vo výroku, ktorým bol žalovaný zaviazaný zaplatiť každému zo žalobcov sumu 1 659,69 €, tak, že žalobu v tejto časti zamietol. Najvyšší súd (napadnutým) rozsudkom sp. zn. 8 Cdo 24/2017 z 29. novembra 2017 dovolanie sťažovateľa proti zmeňujúcemu výroku rozsudku krajského súdu z 1. októbra 2015 zamietol

a v zostávajúcej časti jeho dovolanie odmietol. Napadnutým uznesením najvyšší súd zároveň odmietol dovolanie žalovaného, ako aj dovolanie podané Slovenskou republikou konajúcou prostredníctvom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky proti rozsudku krajského súdu z 1. októbra 2015.

Sťažovateľ namietané porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu odôvodňuje v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu najmä takto:

«Sťažovateľ poukazuje na to, že dôvodom zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolacím súdom bol iný právny názor odvolacieho súdu na začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby a akceptácia námietky premlčania žalovanou stranou.

... Sťažovateľ dovolanie zo 04. 01. 2016 okrem iného odôvodnil nasledovne:

„Možnosť rozporu námietky premlčania s dobrými mravmi pripúšťa aj judikatúra všeobecných súdov.“ Uplatnenie námietky premlčania by mohlo byť v celkom výnimočne výkonom práva v rozpore s dobrými mravmi iba vtedy, ak by táto námietka bola iba prostriedkom umožňujúcim značne poškodiť účastníka právneho vzťahu (vid'. Napr. rozsudok NS ČR z 28. 11. 2001, sp. zn. 25 Cdo 2905/99).

V náleze ÚS ČR zo 06. 09. 2005, I. ÚS 643/05 ústavný súd uviedol, že vznesenie námietky premlčania zásadne dobrým mravom neodporuje; avšak môže nastať situácia, keď uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý márne uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči nemu by za takejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby bol neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas.

V danom prípade dovolateľ podal žalobu o ochranu osobnosti za neoprávnený zásah do jeho osobnostných práv v čase, kedy judikatúra všeobecných súdov vychádzala zo záverov o nepremlčateľnosti práva na poskytnutie primeraného zadosťučinenia za neoprávnený zásah do práva na ochranu osobnosti.

K judikatórnemu „posunu“ v tejto otázke došlo rozsudkom Veľkého senátu občianskoprávneho a obchodného kolégia Najvyššieho súdu českej republiky zo dňa 12. 11.

2008, sp. zn. 31 Cdo 3161/2008, v ktorom najvyšší súd uviedol, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa § 13 ods. 2 OZ podlieha premlčaniu.

Tento rozsudok „ Veľkého senátu NS ČR“ ovplyvnil judikatúru všeobecných súdov v Slovenskej republike.

Dovolateľ zastáva názor, že v danom prípade je treba poskytnúť ochranu základným právam dovolateľa aplikáciou ustanovenia § 3 ods. 1 Obč. zák. a posúdiť námietku premlčania vznesenú žalovanými ako nemravnú.

Podľa názoru dovolateľa s poukazom na okolnosti neoprávneného zásahu do jeho osobnostných práv, ktorá skutočnosť je už konštatovaná v časti právoplatného výroku súdu prvého stupňa, je priznanie inštitútu premlčania k ním uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy nespravodlivé, ba až neslušné. Z okolností prípadu totiž jednoznačne vyplýva, že pracovníci žalovanej v druhom rade bezprecedentným spôsobom sa pokúsili diskreditovať dovolateľa ako ústavného činiteľa - sudcu vyhotovením úradného záznamu, ktorý obsahuje nepravdivé tvrdenia.“

... Jeden z nosných dovolacích argumentov „vybavil“ dovolací súd poukazom na argumentáciu uvedenú v jeho rozsudku zo 16. 12. 2004, sp. zn. 1 Cdo 148/2004 so záverom, že dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Obč. zákonníka.

Dovolací súd zjavne nevyhodnotil spravodlivo okolnosti prípadu sťažovateľa z hľadiska plynutia premlčacej doby a zavinenia sťažovateľa vo vzťahu k ochrane jeho práva uplynutím premlčacej doby, ktoré okolností sú úplne odlišné od okolností prípadu vo veci NS SR, sp. zn. 1 Cdo 148/2004, na ktoré rozhodnutie dovolací súd len odkázal.

Sťažovateľ subjektívne pri uplatňovaní svojich nárokov nepochybil a za žiadnych okolností nemohol ovplyvniť plynutie objektívnej premlčacej doby. Žalobu podal ihneď ako sa dozvedel o existencii „úradného záznamu“ s difamujúcim obsahom.

Z dôkazov vo veci sťažovateľa vyplynulo, že úradný záznam bol vyhotovený policajtom služobne zaradeným na Prezídium PZ. Úradný záznam bol bez vecného a právneho dôvodu založený do vyšetrovacích spisov, ktoré boli s obžalobami predložené príslušným súdom. Sťažovateľ nemal žiadne procesné postavenie v jemu neznámych trestných veciach a nemohol sa žiadnym spôsobom brániť proti neoprávnenému zásahu do

jeho osobnostných práv v priebehu prípravných trestných konaní a súdnych konaní, pretože o existencii úradného záznamu nevedel a vedieť nemohol. Plynutie objektívnej premlčacej doby za existujúcich okolností žiadnym spôsobom prerušiť nemohol.

... Z rozhodnutia dovolacieho (ale i odvolacieho) súdu nie je zistiteľné, čo zanedbal sťažovateľ pri ochrane svojich práv, keď súdy akceptovali vznesenú námietku premlčania. V prípade sťažovateľa nastala situácia, keď uplatnenie tejto námietky je výrazom zneužitia práva na úkor účastníka, ktorý máme uplynutie premlčacej doby nezavinil, a voči ktorému je za takejto situácie zánik nároku v dôsledku uplynutia premlčacej doby neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom ním uplatňovaného práva a s dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnil.»

Na základe argumentácie uvedenej v sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1/ Základné právo [REDAKOVANÉ] na spravodlivý proces priznané čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 11. 2017, č. k. 8 Cdo/24/2017-806 porušené bolo.

2/ Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. 11. 2017, č. k. 8 Cdo/24/2017-806 zrušuje.

3/ [REDAKOVANÉ] priznáva finančné zadostučinenie vo výške 3 000 EUR (slovom tri tisíc eur), ktoré je Najvyšší súd Slovenskej republiky povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4/ Najvyšší súd Slovenskej republiky je povinný uhradiť [REDAKOVANÉ] trovy právneho zastúpenia na účet právnej zástupkyne JUDr. Tatiany Polkovej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v posudzovanej veci namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch a o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania preskúmal, či sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné a osobitné náležitosti predpísané zákonom o ústavnom súde (§ 20 a § 50) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť vyslovenia porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Zo sťažnostnej argumentácie sťažovateľa vyplýva, že k porušeniu jeho v sťažnosti označených práv došlo podľa neho (v podstate) tým, že najvyšší súd ako dovolací v napadnutom rozsudku neposúdil námietku premlčania sťažovateľom uplatňovaného práva na náhradu nemajetkovej ujmy vznesenú protistranou sťažovateľa ako rozpornú s dobrými mravmi.

Ústavný súd v kontexte výhrad sťažovateľa v súlade so svojou konštantnou judikatúrou v prvom rade zdôrazňuje, že vo veciach, ktoré patria do právomoci všeobecných súdov, nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, IV. ÚS 339/2013). Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo

za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

Najvyšší súd k dovolacej argumentácii sťažovateľa, spochybňujúcej premlčateľnosť ním uplatňovaného práva na náhradu nemajetkovej ujmy, v napadnutom rozsudku uviedol:

«24. V ďalších častiach dovolania (bod III. až V. dovolania) žalobca I/ (t. j. sťažovateľ, pozn.) obsírne oponuje právnemu záveru odvolacieho súdu, že právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch je právom majetkovej povahy, ktoré sa premlčuje a „podnecuje“ dovolací súd, aby sa odklonil od svojho skoršieho publikovaného rozhodnutia sp. zn. 2 Cdo 194/2011 (R 58/2014).

25. Dovolací súd sa stotožňuje so závermi uvedeného judikátu a v okolnostiach preskúmvanej veci nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by ho viedli k tomu, aby dospel k právnemu názoru odlišnému od právneho názoru vyjadrenému v tomto judikáte, a teda, aby vec predložil podľa § 48 ods. 1 CSP veľkému senátu. Trojčlenný senát odvolacieho súdu sa stotožňuje s podstatou, zmyslom a závermi judikátu R 58/2014.

26. Cieľom právnej úpravy odvolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia je záruka, že civilné sporové konanie bude založené na princípe rešpektovania ustálenej rozhodovacej praxe. Uvedený dovolací dôvod teda nadväzuje na princíp právnej istoty zvýraznený aj v čl. 2 ods. 2 a 3 CSP. Právna istota je definovaná ako stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít; ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo.

27. Hoci judikatúra najvyššieho súdu, vrátane ním prijatých stanovísk na zjednotenie rozhodovania, nie je formálne záväzná, ipso iure normatívnu silu má, a to tak vo vertikálnej línii (voči súdom nižšieho stupňa), ako aj v horizontálnej línii (medzi senátmi najvyššieho súdu navzájom). Ak už došlo k judikatórnemu vyriešeniu určitej otázky a k publikovaniu niektorého rozhodnutia alebo stanoviska riešiaceho túto otázku v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“), je potrebné, aby súdy tento judikátový posun vo svojej rozhodovacej praxi zohľadňovali. Požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých

podmienkach dala rovnaká odpoveď, je neodmysliteľnou súčasťou princípu právnej istoty (napr. I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99).

28. Osobitný proces, výsledkom, ktorého bolo publikovanie rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 194/2011 v Zbierke, priznáva tomuto rozhodnutiu osobitný význam. Dovolací súd nevidí žiadny dôvod pre zmenu uvedeného judikátu. Nech už sú v literatúre výhrady k riešeniu zvolenému v tomto judikáte, pri nezmenenej podstate stretu názorov na danú otázku nie je daný dôvod na zmenu jeho záverov.»

K výhrade sťažovateľa, že protistranou vznesená námietka premlčania sťažovateľom uplatňovaného práva je v rozpore s dobrými mravmi, najvyšší súd v napadnutom rozsudku uviedol:

„29. Rovnako nezistil dovolací súd dôvod na odklon od argumentácie uvedenej v jeho rozsudku zo 16. decembra 2004 sp. zn. 1 Cdo 148/2004 vyúsťujúcej do záveru, že dôvodné vznesenie námietky premlčania v občianskom súdnom konaní (§ 100 ods. 1 Občianskeho zákonníka) nemožno považovať za konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka.“

Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj dokumentácie k nej priloženej, vychádzajúc najmä z už citovaných (v kontexte výhrad sťažovateľa) relevantných častí odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu konštatuje, že označené rozhodnutie dovolacieho súdu v sťažovateľovej veci zjavne nie je neodôvodnené, svojvoľné alebo arbitrárne. Najvyšší súd sa v napadnutom rozsudku podľa názoru ústavného súdu primeraným spôsobom vysporiadal s dovolacími námietkami sťažovateľa a svoje závery vedúce k zamietnutiu jeho dovolania aj ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil.

Vo vzťahu k podstate výhrad sťažovateľa ústavný súd poukazuje na to, že zmyslom inštitútu premlčania je ochrana právnej istoty účastníkov právnych vzťahov a ich stimulácia k aktívnemu prístupu pri uplatňovaní ich subjektívnych práv v primeranom čase (v zákonom ustanovenej premlčacej lehote). Je preto zodpovednosťou každého nositeľa subjektívneho práva, aby ho uplatnil riadne a včas, a to pod hrozbou rizika jeho oslabenia v podobe nepriznania práva súdom v prípade, že bolo uplatnené po kvalifikovanom uplynutí času. Aj

zo stabilnej judikatúry ústavného súdu pritom vyplýva, že uplatnenie námietky premlčania môže byť prípadne vyhodnotené ako neúčinné z dôvodu *abusus iuris* nepoživajúceho ochranu pre rozpor s dobrými mravmi a so základnou hodnotovou orientáciou spoločnosti pretavenou do právneho poriadku zásadne len v celkom ojedinelých prípadoch a za mimoriadnych okolností (II. ÚS 67/2017, m. m. I. ÚS 33/2012, I. ÚS 414/2012). Ústavný súd v tejto súvislosti uvádza, že v okolnostiach posudzovanej veci nevzhladol (ani v kontexte argumentácie sťažovateľa) také skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé spochybniť ústavnú akceptovateľnosť právneho záveru najvyššieho súdu obsiahnutého v jeho napadnutom rozsudku, že vznesenie námietky premlčania protistranou sťažovateľa v danom prípade nevykazovalo znaky rozporu s dobrými mravmi. Sťažovateľom poukazovaná povaha právneho základu uplatňovaného práva na náhradu nemajetkovej ujmy (neoprávnený zásah do osobnostných práv) a ani v minulosti zaužívaná rozhodovacia prax súdov vedúca k záveru o nepremlčateľnosti tohto druhu práva totiž podľa názoru ústavného súdu (samy osobe) nemôžu zakladať rozpor vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi bez toho, aby k týmto skutočnostiam nepristúpili ďalšie mimoriadne skutočnosti, ktoré by v okolnostiach konkrétneho prípadu priamo a bez rozumných pochybností nasvedčovali tomu, že zo strany žalovaného došlo k takému zjavnému zneužitiu práva (na vznesenie námietky premlčania), že mu nemožno poskytnúť súdnu ochranu.

V nadväznosti na uvedené ústavný súd tiež poukazuje na svoj už mnohokrát opakovane vyslovený právny názor, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka (resp. strany) konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne konformný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti. Ak to tak je, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do postupu a záverov všeobecných súdov, vyslovovať porušenia základných práv a slobôd a nahrádzať rozhodnutia všeobecných súdov svojimi vlastnými (m. m. napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu nevykazuje také ústavne relevantné nedostatky, ktoré by po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie mohli reálne viesť k vysloveniu porušenia v sťažnosti označených práv sťažovateľa, a preto sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. mája 2018